USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **H. A. R. A.,** zastoupené JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem se sídlem Joštova 138/4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2022, č. j. 33 Az 50/2020 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 5. 8. 2020, č. j. OAM-297/ZA-ZA11-K11-R2-2018 neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí pak zamítl krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem. Tento rozsudek napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností.

[2] Kasační stížnost byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je rovněž zastoupená advokátem. Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřípustná podle § 104 odst. 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již mnohokrát zdůraznil, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví a musí tedy kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí,

proti němuž byla podána. Kasační námitky proto nelze nahradit doslovným převzetím textu žaloby, neboť žalobní námitky by směřovaly proti jinému rozhodnutí, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudky a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58, ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS, ze dne 23. 9. 2020, č. j. 3 Azs 246/2019 - 26, ze dne 13. 10. 2020, č. j. 8 Afs 77/2020 - 30, ze dne 21. 1. 2021, č. j. 7 Azs 368/2020 - 28, ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 Afs 273/2019 - 50, ze dne 14. 1. 2022, č. j. 5 Afs 330/2020 - 46). Aby tedy byla kasační stížnost způsobilá věcného projednání, musí se její důvody vztahovat nikoli k napadenému správnímu rozhodnutí, ale k rozhodnutí soudu. V usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že i pokud žalovaný a krajský soud dospěli ke stejnému závěru, *„nepředpokládá se, že žalobce jen vezme text žaloby, v níž případně změní slovo ´žalobce´ za slovo ´stěžovatel´, a zašle jej Nejvyššímu správnímu soudu pod novým názvem ´kasační stížnost´. V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Pokud by se povinné zastoupení v kasačním řízení mělo vyčerpat tím, že advokát provede v textu žaloby výše popsané kosmetické změny a označí ji za kasační stížnost, stalo by se pouhou formalitou.“* Řízení o kasační stížnosti proto nelze považovat za druhý pokus *„ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž“* (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1 Afs 44/2019 - 41). Převezme-li tedy stěžovatel do kasační stížnosti pouze text žaloby, ve kterém změní jen své procesní pojmenování a doplní označení krajského soudu, je její odmítnutí nutným důsledkem, který plně odpovídá účelu zákonné úpravy institutu kasační stížnosti.

[4] O takovou kasační stížnost jde i v nyní posuzované věci. Rozdíly mezi ní a žalobou jsou minimální a spočívají pouze ve změně označení orgánu, jehož rozhodnutí má Nejvyšší správní soud přezkoumat, či nahrazení původního procesního označení „žalobkyně“ označením „stěžovatelka“. Oproti textu žaloby stěžovatelka pouze v úvodu kasační stížnosti uvedla, že: *„řízení před správním orgánem jako celek je zatíženo vadami spočívajícími v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Rozhodnutí současně není přezkoumatelné pro nedostatek jeho odůvodnění. Přestože pak tyto žalobní námitky byly předneseny v rámci podané správní žaloby, správní soud se s nimi přesvědčivým způsobem nevypořádal“*. V dalším textu stěžovatelka uvedla, proč považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a následně pokračovala (část III. kasační stížnosti) již shora zmíněným, téměř doslovným převzetím žalobních námitek. Závěrem konstatovala, že se krajský soud *„v rámci posouzení věci ohledně shora specifikovaných námitek zcela přiklonil k hodnocení věci správním orgánem a žalobní námitky shledal neopodstatněnými. Stěžovatelka ze shora uvedených důvodů pak považuje posouzení věci Krajským soudem za věcně nesprávné“*.

[5] Stěžovatelka na argumentaci krajského soudu tedy nijak nereagovala a omezila se jen na opakování svých žalobních tvrzení. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že je to právě stěžovatelka, kdo vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud při přezkumu nemůže tuto roli za ní převzít a jeho úkolem není ani nahrazovat činnost krajského soudu a opětovně přezkoumávat žalobou napadené rozhodnutí. Byť stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že krajský soud se dle jejího názoru se žalobními námitkami *„přesvědčivě nevypořádal“*, nebo že považuje jeho posouzení *„za věcně nesprávné“*, je z těchto tvrzení možné dovodit pouze její nesouhlas s napadeným rozsudkem. Důvody, které stěžovatelku k těmto závěrům vedly, však v kasační stížnosti absentují. Nejedná se proto o kasační námitky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

[6] Lze tedy uzavřít, že kasační stížnost zcela zjevně míří pouze proti rozhodovacím důvodům žalovaného správního orgánu a nikoli proti rozhodovacím důvodům krajského soudu, a opírá se tak jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*.

[7] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. jako nepřípustnou odmítl.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. května 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu